

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 l. 85 cr., 1/2 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.
Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/2 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl.
1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/2 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamentele se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima dată 7 cr., a doua oară 6 cr.
a treia oară 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și Administrația: Strada Măcelarilor Nr. 21.

Se prenumerează și la poste și la librării.

În București

primesc abonamente D. C. Pascu, Str. I. pescari 35

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscrise nu se înapoiază

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

Regele Carol în Viena.

Precum șcim, Maiestatea Sa regele Carol al României a fost de Marți în 15 până Joi în 17 n. l. c. oaspele Maiestății Sale Împăratul și Regele nostru apostolic Francisc Iosif I. în vechiul Burg împărătesc din Viena. Și de astă-dată regelui român 'i-s-a făcut o primire cât se poate de cordială la Curtea monarhiei noastre. Toate onorurile cuvenite unui suveran și a mic al Monarhului nostru regele Carol le-a întâmpinat atât la sosirea în Viena, cât și în decursul celor două zile petrecute în reședința Habsburgilor.

Ca Români și ca patrioți sinceri ne bucurăm din toată inima de intima prietenie ce s'a manifestat și cu acest privilegiu între Curțile din Viena și București. Ne bucurăm, pentru-că mândria națională a fiecărui Român adevărat trebuie să-i înalte sufletul, vădând că mari, istorice imperii și dinastii se bucură de prietenia statului român și a suveranului său, prietenie ce o caută și o prețuiesc. Dovadă aceasta despre hărnicia elementului românesc, care în scurtă vreme a știut să facă, în cel mai gingaș loc al Orientului european, dintr-o țeară vasală, mică și neînsemnată, un stat vigorous, important între statele europene și cu înaltă misiune culturală și civilizatorie.

Ne bucurăm, pentru-că dorința noastră totdeauna a fost, ca între monarhia noastră și statul vecin al fraților noștri de un sânge și de o limbă să se stabilească relațiuni prietenești durabile. Monarhia austro-ungară, și în special populațiunea românească, se află demult în cel mai frecvent contact economic cu bogatul stat întemeiat pe câmpiile mănoase ale Dunării-de-joi. Mii și mii de cetățeni austro-ungari își câștigă an de an pâinea de toate zilele în România, deci de mii de frați de ai noștri s'au stabilit acolo, și-au câștigat averi și vădă în societatea României. Este prin urmare o trebuință logică și naturală, ca aceste două state vecine, legate printr-atâtea legături, să nu se dămănească, ci să trăiască în prietenie lungă olaltă.

Ne bucurăm în fine, pentru-că, o spunem fără încușur, convingerea noastră este, că prietenia monarhiei cu statul românesc trebuie să aibă influență favorabilă asupra Românilor din monarhie. Dacă este adevărat, și ade-

vărat este, că imperiul habsburgic și puterile Europei centrale întovărite în liga de pace a triplei alianțe, au mare interes de a câștiga pe partea lor regatul român cu cele patru corpuri de armată ale sale, bine înarmate și viteze, și cu vastul său sistem de cele mai moderne fortificațiuni, dacă de altă parte este adevărat, ceea ce asemenea adevărat este, că în România conștiința națională se găsește astăzi mai trează ca ori-si-când și durerea pentru soarta noastră de aici a ajuns la frații din regat la dimensiuni ce întrec toate așteptările: — atunci unica concluzie admisibilă este, că dușmanii Românilor de aici nu pot fi aceia care caută alianța Românilor din regat și că România nici-când nu se va putea alia cu asupritorii neamului românesc. Prin urmare îndreptățiti suntem a crede, că prietenia dintre București și Viena, dacă e să fie sinceră și adevărată, își va revărsa rațele sale binefăcătoare și asupra Românilor din monarhia austro-ungară.

Guvernamentalii statului unguresc se înșeală rău, dacă cred că altminterlea stau lucrurile. Se găsește în colosală rățacire, dacă presupun, că România se va putea împrieteni cu ei, fără de a fi seamă de soarta Românilor supuși din fatalitate stăpânirii lor. Și se vede, că în adevăr presupun aceasta, sau cel puțin se străduiesc a prezenta lucrurile într-o asemenea aparență. Astfel guvernamentalul „Nemzet“ dela 16 l. c. comentează visita regelui Carol la Viena în înțelesul acela, că regele Carol a biruit agitațiunile partidului ultraist din țeara sa și a venit la Viena, fără de a fi seamă de turbarea ultraistilor, căci este convins, că România numai în alăturare la statele europene se poate feri. De aceea Maghiarii îl salută cordial, în ciuda sbieretelor și încercărilor compromițătoare ale ultraistilor.

Noi credem, că Maghiarii au cele mai puține cuvinte de a vorbi astfel. Căci dacă regele Carol se numește prieten al monarhiei austro-ungare, apoi numai al lor nu este acest merit. Din contră ei sunt și au fost pedeca cea mai mare, dacă până acum între București și Viena au mai existat unele reserve. Se poate că astăzi nu mai există, și noi dorim din toată inima să nu mai existe, însă atunci nu de dragul Maghiarilor, nu de conlucrarea lor au fost acestea delatate, ci de bună seamă în vederea altor interese, pe care tocmai Maghiarii le nesocotesc mai mult.

Ear' cât pentru „ultraști“ de dincoace și de dincolo de Carpați, astăzi lumea știe pe cine înțeleg șovinii sub acest nume. Înțeleg pe Români cu sentimente naționale și cu conștiința unității culturale a neamului lor. Prea curând se vor convinge domniile dela „Nemzet“, că acești „ultraști“ nu sunt numai un partid, ci sunt poporul românesc întreg, ear' regele Carol este un monarh emanamente constituțional, care numai din sentimentele poporului său se poate inspira.

Monarhia austro-ungară și Români. „Fremdenblatt“ din Viena, organul ministerului nostru de externe, salută pe regele României și pe prințul Ferdinand ca ilustrii reprezentanți ai unui stat pe care pozițiunea sa geografică și interesele sale economice îl pun în raporturi stricte cu Austria. România datorază regelui locul său însemnat alături cu popoarele balcanice, autoritatea de care se bucură pe lângă puterile Europei și prosperitatea sa economică. Austro-Ungaria nu doare decât să trăiască în bună amicie și să întrețină relațiuni comerciale, folositoare ambelor țări, cu o națiune care are un rol așa de însemnat în dezvoltarea pacifică a popoarelor Orientului.

Șovinii despre Dr. V. Lucaciu.

Din incidentul osândirii neînfricatului nostru luptător, părintele Dr. V. Lucaciu, foile șovine au izbucnit unisono într'un sălbatic urlet de bucurie și se întrec în comentare fanatice, din care încă odată se vede, că acest neorocit soiu de oameni 'și-a pierdut cu desăvârșire orice cumpețt, și nu e urmă de speranță că-și vor veni curând în fire.

Dăm astăzi o mică colecție din comentarele și vociferările lor asiatiche.

„Apponyistul“ clujan, „Erdelyi Híradó“ scrie în primul său dela 15 Noembrie sub titlul: „Popă condamnat“ următoarele infamii:

După împărțirea vrednică de credință am spus despre acest dom, despre renumitul popă din Șişesci, că face agitație contra statului maghiar pentru a-și câștiga pâinea, și cu acest câștig de pâine face gheșefturi splendide, căci cea mai mare parte a nopților și zilelor sale o petrece biche-

rind cu femei corupte și sulimănite între păhare de șampanie.

Un popă cheful beat — ce spectacol scârbos. Și acest craiu de noapte, ridicat la renume în toată țeara, acest popă alungat din propria sa biserică cutează a înjura, calumniă și murdări națiunea maghiară înaintea lumii și a țării.

Lucaciu s'a obișnuit a bea șampania de Pomeri și Martel din păhare de cristal, și așa nu ne putem mira, că nu a cunoscut ulciorul și natura lui. Acuma a făcut cunoștință și cu obiceiurile ulciorului, dintre care cel mai înțelpt este, că atâtea merge la fântână, până când își frânge gâtul. Bunii Dobrițineni l-au învățat acest proverb maghiar; acum și Lucaciu și-a frânt gâtul, și anume pe un an întreg.

Mai departe șovinistul dice:

Sperăm că verdictul dela Dobrițin nu va rămâne singur, precum nici Lucaciu nu este singur în meșteșugul miserabil al agitației contra națiunii maghiare. Puterea pedepșitoare a statului maghiar trebuie să o simță toți aceia, care cutează a-și ridica vocea contra statului maghiar.

Tot pe coarda aceasta se expectorează cel mai cetit diar din Budapesta, „Budapesti Hírlap“ dela 15 l. c. n. Într'un articol intitulat „Valahii în Dobrițin“, scrie între altele:

Nu vorbim de rolul temerarului popă agitator înaintea curții cu jurați, acolo au tratat cu el după merit. Dar' amintim temeraritatea, că după pertractare Valahii adunați în Dobrițin au arangiat banquet în local public, în sala hotelului „Bika“, în onorul „martirului“ condamnat, și până acolo au mers cu temeraritatea, că prin dieții românesci au ofensat tot ce este maghiar, ba au avut și curajul să amenințe. Se înțelege, Lucaciu a premers cu exemplu, apostrofând pe D-șul Valahilor, și dicend că are să vină ziua socotelii... Altecum a izbucnit din el și invidia, plângându-se, că ei nu au ce să îmbrace, pe când Dobriținenii înoată în belșug. Dar' aceea a uitat să spună, că și el a înnot în belșug, până nu l-au suspendat din funcțiunea preotească și a putut aduna de-a valma paralele pentru liturgii de intențiuni — fără de a da socoteală, ceea-ce se va dovedi într'un alt proces criminal al său. Un preot coleg al său a făcut socoteala, că Lucaciu ar trebui să trăiască cel puțin 260 de ani și să țină mereu la liturgii, ca să se poată plăti de banii încasați. (Bravo Szabó! Red. „Tribunei“.)

Ear' gradul de cultură al Dobriținenilor, al presei maghiare și al ceti-

torilor ei se vede din următorul „raport“ ce-l publică aceeași foaie despre cele petrecute la Dobrițin:

Sămbătă Dobriținul a fost orașul demonstrațiunilor. Demonstrațiunea a început-o Dr. Vasile Lucaciu, care adunând în piață pe Valahii veniți cu el, a fotografiat ceata întreagă printr'un fotograf adus cu sine. Din institutele dobriținene s'au alăturat patru juriști români, dintre care unul Popp și unul Mălaia sunt stipendiști. Societatea de ajutorare a juriștilor a început o mișcare, ca să-i excludă din societate. Lucaciu a stat între credincioșii săi ca un Roman antic. Poporul adunat în giurul lor li-a strigat „abzug!“ Seara Valahii s'au adunat la pomană în sala cea mică dela „Bika“. Sala cea mare s'a umplut de public dobriținean, între care mulți juriști. Valahii deodată au început să cânte în cor marșul lui Avram Iancu, „regele munților“, „Drum bun drum bun, doba batye, drum bun brav rumun (Teti-giști Drăgane! Red. „Trib.“) — ceea-ce au auzit juriștii, au ordonat numai decât muzicii fraților Magyary să înceapă marșul lui Rákoczy. Valahii au închis după aceea ușa, dar' un oaspe maghiar a isbit-o ear' în apoi, așa că Valahii nu au mai cutezat să o închidă. După aceea s'au purtat liniștiți. Când s'au depărtat din hotel, tinerimea care făcea spalier afară, i-a primit cu „abzug-uri“ furtunoase, dar' i-a lăsat să treacă, neînșelându pe nimenea. Numai redactorul foii umoristice „Vulturul“ așa s'a purtat de provocator, încât un jurist a fost silit să-i dea o palmă(?) Valahii astfel înfricați s'au purtat liniștiți. Juriștii dobrițineni au așteptat trenul dela 3 oare dimineața și au însoțit pe Valahii la gară între „abzug-uri“ continue. Înaintea trenului juriștii ear' au format spalier, strigând neîntrerupt „abzug“, dar' altcum nu li-au făcut nimica. Valahii numai atunci au căpătat ochi încruntați, când a sunat a treia oară. Unul din ei a strigat din fereastră „Asiaticii!“ Un jurist a răspuns, că ei nicidec Sudanezi nu ar fi buni, căci nici acestia nu-și trădese țara. În sala dela „Bika“ Lucaciu a ținut o dicție către credincioșii săi, în care a ținut cam acestea: „D-șul Valahilor trăiește, și acui vine ziua socotelii, când el va fi cu noi. Acestia (Maghiarii) se cred supuși credincioși, pe când noi suntem, ear' ei sunt trădătorii. Și vedeți cât de bine le merge lor, toți sunt sătui, pe când noi flămânzim și trăim în miserie. Dic, va veni ziua socotelii!“ Lucaciu singur s'a purtat foarte provocator înaintea hotelului. După strigările de „abzug“ a pretins, ca să i se

FOIȚA „TRIBUNEI“.

Bobocel.

— Poveste din popor. —

De

Stefan Cotocaru.

(Urmare din numărul 246.)

Înzadar îl rugă fata ca să meargă cu ea, dicend-i că tatăl său, împăratul Roșu a fâgăduit-o aceluia, care o va scăpa și că prin urmare ea va fi a lui pentru totdeauna și mai știu eu ce i-a mai făcut, căci Bobocel rămase statornic pe lângă hotărîrea sa. Bobocel era, precum vedeți d-voastră, unul dintre aceia, care nu se abat dela propusul lor de orice suflare de vânt.

Vădend fata că pe Bobocel nu-l poate abate dela propusul său, încetă de a-l mai ruga, căci vedea ea, că tot numai de geaba bate toaca la urechia surdului. Se hotărî deci ca să meargă singură acasă și acolo să aștepte până își va isprăvi el treburile sale, când apoi va veni el de măganul lui.

Bobocel o duse deci până afară din împărăția uriașilor. Pe drum către împărăția lui Roșu-împărat, dintr'o vorbă într'alta, li-se aprinsese călcăiele la amândoi, vedeți d-voastră, erau tineri, ear' tineretul, soții d-voastră, dragii moșului, cum e. E întocmai ca iasca pe care cum ajunge o schinteie începe a arde. Bobocel petrecu pe fată până la marginea împărăției uriașilor; aci dându-i un inel, ca semn din partea sa, îi dăse fetei că să nu se supere, căci el în curând are să vină îndrăgăst. Cu acestea el voia să se întoarcă ca să-și vadă de treburile sale, fata însă îl opri pe

Bobocel și îi dete și ea din parte-i un inel și o cârpă frumoasă, ca semn de încredințare, apoi plângend îl sărută, dicend-i să meargă, dar' să nu zăbovească mult, căci cine știe ce se mai poate întâmpla, că ea simte că nu o să ajungă bine acasă.

Bobocel plecă apoi înapoi și aduse și pe mamă-sa în palaturile cele frumoase ale uriașilor.

Aci se hotărî el ca să rămână dimpreună cu mamă-sa, căci de-ale gurii aveau, har Dui, din greu, ear' frumșele de prin țeara uriașilor, care acum întreagă era a lor, încă nu erau de toate zilele și nici nu le puteau afla ori-unde.

Dracul însă, soții d-voastră, că tot unde nu trebuie și unde nu e lipsă de el, tot acolo își viră coada.

V'am fost spus, pare-mi-se, că un uriaș, tocmai pe când Bobocel era mai ocupat cu tăierea celorlalți, el atunci, căutând așa pe urloiu, ca un voinic taie-fugăce era, a scăpat teafăr. Acest uriaș, ca un duch necurat ce era, nu putea suferi ca Bobocel și mamă-sa să trăiască în tihnă.

Într'o zi deci, tocmai pe când Bobocel era la vînătoare, unde nu 'mi-se face trăsnițul de uriaș un voinic frumos ca acela și vine la mama lui Bobocel, care nesciind că cine e omul, care nu o lăsa în pace, se slobode în vorbe cu el.

Aci așa, mâne așa. Bobocel în fiecare zi mergea la vînare, ear' uriașul deasemenea și el în fiecare zi la mamă-sa. Bobocel nu știa despre toate acestea nimic, căci atunci cînd eu nu știu cum 'și-ar fi tras seama cu el, atât mamă-sa cât și uriașul; ei, dar' n'ai

ce face, ce îi e dat omului să pătească, o păteșce măcar de-ar fi cu stea în frunte.

Într'o bună dimineață numai ce-i trăsese uriașului prin minte, că se duce la mama lui Bobocel, adică la draguța sa, și îi dice:

— Vezi tu? dacă am fi noi singuri-singuri, ce bine am pute trăi noi împreună! Până când însă trăsese Bobocel, până atunci nici că poate fi vorba de un trai fericit între noi amândoi, pentru-că ficiorul tîu ne zădărnicesc toată fericirea.

Precum vedeți d-voastră, necuratul e necurat și pace bună. O mori pe mama lui Bobocel cu tot feul de vorbe, până când aceasta se dădu după pîr și intră în voile smului. Ea se învol adică la ceea-ce îi dăse uriașul, că adică, să facă lui Bobocel o scaldă, pe când acesta va veni dela vînătoare, și pe când se va scaldă mai bine, ea să i-lie sabia lui Bobocel și să o dea lui, adică uriașului, că apoi va ști el ce să facă cu Bobocel.

Așa a și făcut mama lui Bobocel, — n'ar mai fi fost pomană de capul ei, căci mult a putut fi neagră la suflet, și pe când se scaldă Bobocel mai bine, mamă-sa îi ascunse sabia, apoi strigand pe uriaș, i-o dete în mână.

Cum se vădă necuratul de uriaș cu sabia lui Bobocel în mână, îndată începă a se răsti către el:

— Aha, puu de lele ce ești! Acum 'mi-te aflu în mâinile mele, ian spune-mi, cum se te șterg de pe fața pămîntului?

Bobocel, care numai decât înțelegea totul! vădend că nu mai poate face nimic,

căci sabia lui era acum în mâna uriașului, îi dice:

— Fă ceea-ce te-a tăia capul, necuratule, că dacă îmi va ajuta D-șul am să-ți răspund eu și ție și draguții tale, încât o să se ducă veste și poveste.

Uriașul la acestea unde nu 'mi-se mînie și unde nu 'mise umflă ca un curcan în pene și se hotărăse în sine, să nu omoare pe Bobocel, ci numai să-l chinuască. Îi tăia deci picioarele din genunchi în jos și limba ca să nu poată vorbi, după aceea îl duse pe bietul Bobocel afară din împărăția uriașilor și îl lăsa acolo într'o pădure mare, pradă fiarelor sălbătice.

S'a întemplat însă, că pădurea aceea se afla tocmai pe hotarul împărăției lui Roșu-împărat. În pădurea aceea se afla un lemnar sărac, lipit pămîntului, care tocmai în ziua aceea plecase după lemne de lucru prin cea pădure mare.

Și parcă era chiar minunea lui D-șu, că în ziua aceea toate lemnele, pe unde trecea el, erau strimbe și carne, încât nu erau de nici o treabă. Tot așa umblând lemnarul nostru, după lemne de lucru, nici n'a băgat de seamă, că s'a afundat prea tare prin pădure; fără lemne însă încă nu-i venia la socoteală să se întoarcă acasă. Într'un târziu, tocmai pe când voia să plece către casă, aude un vaiet. Lemnarul trebuie să soști, că era un om bun de inimă, merge într'acolo să vadă că ce e și dă peste Bobocel. Omul nostru cum îl vede pe Bobocel, i-se face milă de el, îl ia și îl pune în căruța, apoi pleacă către casă. Dar' ce să vedeți însă? parcă era făcutură, acum toate lemnele erau bune de lucru, oable ca lumina.

— Abună-seamă, acesta e darul lui D-șu pe capul meu, — își dăse omul nostru, tăindu-și câteva lemne de lucru și plecând către casă.

Și să vedeți d-voastră, dragii moșului, că omul nostru a grăit într'un glas bun, căci din ziua aceea toate treburile îi mergeau ca pe strună, așa că din sărac ce era, în curând se făcă un bogătan numai ca el, încât întreaga pe toți boierii țării. Pe Bobocel îl grăia el ca ochii din cap, căci vedea el bine, că el i-a adus norocul în casă.

Să ne întoarcem acum la fata împăratului Roșu, pe care șcim cu toții că Bobocel a scăpat-o din mâna uriașilor și că el a petrecut-o până afară din împărăția lor.

Fata împăratului Roșu, după ce s'a despărțit de Bobocel, năcăjită și întristată cum era, o luă la drum singură-singurică, ca o turtura pribeagitoare, și merse, dragii moșului, multă lume și împărăție ca D-șu să ne ție, căci povestea încă-i lungă și frumoasă, ascultați-o și d-voastră. Și a mers și ear' a mers, până-ce în urmă a ajuns într'un loc pustiu și mare, de unde nici nu mai avea mult până acasă, dar' bag-seamă nu i-a fost dat ca să ajungă în pace acasă.

Era toamna, adică tocmai pe vremea aceea când vin ficiorii din cătanie. Se întemplantă însă că tocmai atunci scăpase un ciocriu de țigan, care fusese tobaș în cătanie, prost, bată-l focul, ca noaptea lunii lui Decembrie, și mai urit ca foamea. El cunoscuse istoria fetei împăratului Roșu și scia și aceea, că ce fâgăduise împăratul aceluia, care o va scăpa din mâna uriașilor. Țiganul naibei încă de departe, cum vădă pe fata împăratului, începă a-și face planul.

spună numele celor ce au strigat. La aceasta un domn din Dobrița a pășit înainte, și-a spus numele și l-a înjurat dicându-i „trădător de patrie nerușinat!“ după care Lucaciu a tăcut. După aceea a urmat demonstrația cea mare.

Foile locale din Dobrița, din care aducem la alt loc spicuri, fac pe sovinitul dela „Hirlap“ de minciună; acestea constată tocmai contrarul: Românii au fost foarte „obraznici“ și Maghiarii — rezervați!

TINERIMEA UNIVERSITARĂ

în contra

episcopului Szabó János.

Din Viena ni-se trimite spre publicare următoarea

Epistolă deschisă

cătră

Ilustritatea Sa domnul episcop Ioan Szabó în Gherla.

Ilustre Domnule Episcop!

Să nu Vă prindă mirarea sau chiar indignația, dacă și noi subscrișii tineri academici ne luăm libertatea a ne ridica până la înaltul tron episcopesc, voină a sta câteva momente de vorbă cu Ilustritatea Voastră; pentru că ori-și-cât de inferiori ne-am simți în rang, în știință și în etate, totuși ceva posedăm și noi, adică inimă nobilă și entuziasm, sinceritate în convingere, dragoste și durere pentru tot ce este românesc.

Causa pentru ce ne adresăm de astădată la Ilustritatea Voastră este, că auzim și vedem că între credincioșii Preasfinției Voastre s'a produs turburare și sfâșiere prin faptul, că la îndemnul celor dela putere ați lipsit biserica română gr-cat. și pe o parte din fiii ei de cel mai demn și mai zelos fiu și păstor. Ați voit să dați o lovitură unei singure persoane pe care nu o puteați suferi, prefăcându-Vă a nu ști, că acea lovitură va nimeri pe un popor întreg, ai cărui fii iubitori sântem și noi generațiunea cea tină. Și lovitură a fost atât de simțitoare, încât a trebuit să deștepte atențiunea și îngrijirea întregii societăți românești, care n'a întârziat a o reproba, luând poziție față cu ea.

Acest conflict dintre un păstor și turma lui concredută ia din zi în zi dimensiuni tot mai mari, ar fi prin urmare o rușine pentru noi, care cu mândrie ne ținem de un factor al națiunii, ca să tăcem mulcom în această gravă cestiune și aproape fără păreche, în istoria luptelor și sfâșierilor între membrii și partidele aceluiași corp național. Căci ori-și-cât au fost de divergente tendințele diferitelor partide din sinul poporului nostru, s'a dovedit totdeauna adevărul, că societatea românească, ca ori-și-care altă societate națională, este asemenea unui orologiu, ale cărui părți deși se mișcă și se schimbă în continuu și în diferite chipuri, dar într-o privity se unesc în mod instinctiv și anume într'aceea, că totdeauna arată și fixează timpul. Resultatul tuturor divergențelor și schimbărilor aparente a fost totdeauna până acum promovarea intereselor comune ale poporului românesc. Resultatul turburării produse prin faptele și tendințele Ilustrității Voastre însă care este și care va mai fi? — Vă rugăm a ne

— O să fac pe față ca să spună împăratului că eu am scăpat o din mână uriașilor, ș'apoi... aulei! — Țiganul își închise obii de bucurie, gândindu-se că cine va fi el, după-ace va ajunge acasă și va spune împăratului, că el a scăpat fata. — O să fiu ginerele împăratului acum peste înțepătia jumătate, adică taman jumătate de împărat. După aia se vede numai că o să trăiesc tot cu carne friptă și cu vin dă hăl bun, ear' în loc de mămăligă o să mănă tot bal-moș, ca boierii, aule mămăuță, atunci nici n'o să mă mai uit pe d-ta.

Nu apucă cioroiul de Țigan a-și sfîrși bine planul și eată că se și întălesce cu fata împăratului. Aceasta cum îl vedă pe Țigan se umplu de groază. Țiganul însă nici una nici două, ci dintr'una o apucă de gât.

— De nu vei spune împăratului, adică tatălui tui, că eu te-am scăpat din mâinile uriașilor, se soii că ai te sugrum, — se năcoor Țiganul, încruntându-se cătră ea într-o formă ca aceea, de gândia că e însuși ucigătoarea.

Ce era să facă biata fată? se afla la strimtoare și nu avu ce face alta, fără fâgădui Țiganului cu jurământ, că va spune tot ce va voi el tatălui său, numai să o lase în pace. Bucuria Țiganului nu se poate spune, dar dău nici înfristarea fetei nu se poate descrie, cât era de mare.

Năvea încător acum, trebuia să plece cu Țiganul cătră casă, fata tot gândindu-se la iubitul seu Bobocel, ear' cioroiul la boieria sa cea mare, la care va ajunge.

(Va urma.)

dispensa de a răspunde înșine la această întrebare. Mai înainte de toate sîntem în nepăcuta pozițiune a presupune și a constata, că Ilustritatea Voastră chiar și acum sînteți în credință, că bine ați lucrat, așa cum ați lucrat, și că nu se putea să lucrați altfel.

Există într'adevăr câte un om care chiar timbrat fiind moralmente de o națiune întreagă de trădător al națiunii — bună-oară ca în cazul prezent — el totuși în fantasia sa apelează la posteritate, care va săi se judece lucrurile mai bine, dându-i lui dreptate. Și în astfel de cazuri ajunge ca numai unul sau altul să aibă o părere aprobătoare despre fapta lui.

Nu ne îndoiim, vor fi și printre sfetnicii Ilustre Voastre oameni, care ca complici ai atentatului, sau din motive „bine pricepute“ vor aproba ceea ce ați făcut. Scim și aceea, că simțul moral al fiecărui om se nutrește din acele referințe sociale, între care trăiesc și se mișcă.

Nu ne îndoiim, vor fi și printre sfetnicii Ilustre Voastre oameni, care ca complici ai atentatului, sau din motive „bine pricepute“ vor aproba ceea ce ați făcut. Scim și aceea, că simțul moral al fiecărui om se nutrește din acele referințe sociale, între care trăiesc și se mișcă.

Da' întrebăm pentru ce D-Voastră cei dela reședința episcopescă din Gherla în fața atător glasuri, ce s'au ridicat contra D-Voastre, în fața atător „insulte“ care trebuie să Vă îngreuneze conștiința, n'ați binevoit a Vă scobori din înălțime, ca să stați de vorbă cu cei ce Vă acuză, ca să recurgeți cel puțin la ultimul refugiu al celui vinovat, căutând a aduce motive prin care să scușați sau să argumentați procedura D-Voastre?

Noi scim că este în firea morală a noastră a oamenilor, ca judecata altora despre noi să fie în continuu înaintea ochilor nostri, și ca să devenim nefericiți și neîmpăcați cu conștiința noastră, ajunge să eugetăm numai că lumea are părere rea despre noi, că lumea desprescepută puterea și caracterul nostru. Îndeosebi pentru acela care d. e. s'a obișnuit cu poziția înaltă, este de nesuferit o poziție inferioară, chiar dacă nu suferă încă în mod pozitiv. Un astfel de om totdeauna trebuie să frămănte în mintea și în inima sa, că stima și respectul altora față cu el s'a schimbat, chiar dacă n'a experimentat încă manifestările pozitive ale acelei schimbări.

Cum se poate să n'aveți cunoștință de adevărul acestor cuvinte; ear' dacă aveți, pentru ce nu trageți învețătura dintr'insul sau pentru ce nu Vă apărați?

Cum de nu s'a ridicat cel puțin o singură voce în public, care să aprobe sau să apere fapta Preasfinției Voastre? Departe fie de noi intențiunea de a vătămă persoana unui prelat bisericesc, căci sîntem siguri, că prin aceasta am ataca autoritatea arhierilor și a bisericii noastre românești, care mai ales în aceste vremuri critice au lipsă nu de opera noastră de subminare, ci de spriginul și dragostea noastră a tuturor credincioșilor. Dar' cu lacrimile în ochi mărturisim că sîntem adănc mișcați și nu putem trece cu vederea, nu putem ierta acel păcat strigător la cer al oricărui arhieru român, care nesciinduse respecta pe sine însuși și puterea sa, turma concredută lui, devine însuși distrugătorul autorității sale și al celei mai înalte instituțiuni bisericesci. Căci ce altceva înseamnă a conturba liniștea internă a bisericii, ce înseamnă a produce atăta amărăciune în sinul poporului credincios prin suspendarea din oficiu a unui atât de distins și de iubit conducător și învețător al lui? Au doar' nu știți Ilustritate, mai bine ca și noi, ca om încrăuțit în preceptele religiei creștine, cât e de deosebit războiul și turburarea spiritelor?...

O! dar' se cere o inimă prea tare, pe care să nu o poată muia vocea blândă a atător oameni pațnici, vocea unanimă a credincioșilor care reclamă cu toată insistența pe adevărul lor păstor!

Veți fi învețat, Ilustritate, împreună cu sfetnicii Ilustrității Voastre cel puțin din cazul preotului Dr. Vasile Lucaciu, că omul care are pretențiunea de a fi în fruntea treburilor politice, naționale-bisericesci trebuie să țină cont de principial acela, că bucuria națiunii și bucuria lui și că supărarea națiunii, supărarea credincioșilor și conaționalilor sei este și trebuie să fie supărarea lui. Veți fi experimentat și aceea că pentru ca cineva să se afle într'adevăr acasă în mijlocul națiunii sale este de lipsă ca să aibă dorințe, simțăminte și păreri în consonanță cu ale celorlalți membri ai națiunii sale. Numai omul cu principii utilitare este lipsit de toate aceste însușiri și nu se poate însuși pentru scopurile comune ale neamului său.

Veți interpreta poate fals, Preasfințite, faptul, că doar' din grația celor dela putere ați ajuns în scaunul episcopesc în fruntea unei diocese românești. Căci numai așa ne putem explica până chiar și faimosul circular, prin care într'un mod cu totul ciudat voiați a îmblăndi spiritele, provocându-Vă la puterea legilor statului și declarându-Vă la neiertare și condamnabile poririile și deci

manifestările în favorul părintelui Lucaciu. Admirabilă cetezanță! Vocea poporului, vocea lui Dumnezeu și a dreptății după doctrinele Preasfinției Voastre ar trebui cu orice preț înăbușată! Și aspirați, că pentru dragul Ilustrității Voastre vor fi în stare gendarmii ungurești, la a căror autoritate quasi apelați, se pună capăt curentului, în cas de nu vor amuși glasurile de frica sfântului scaun episcopesc? Declarați-Vă dacă binevoii!...

Noi Vă atragem numai atențiunea, că ori-și-cât de puternic și de sus V'ați simți cu cărja arhierescă în mână, totdeauna trebuie să țină seamă de împregiurare, că conform drepturilor de care dispuneți, aveți și o mare responsabilitate, și că: „în legătura strinsă cu simțul de responsabilitate stă și caracterul omului“.

Ear' în ziua de astăzi numai la popoarele sălbatice mai este credința că poate dispune după voință de orice supus al seu și pentru fapta sa nu e responsabil nimăru.

Venindune în minte, ni-se par în aceste momente foarte nimerite cuvintele lui Macaulay, că adevărul: Astăzi dreptul transpus dela D-șeasupra cuiva numai pentru aceea e bun, cerspectivul se conduce rău.

Și acum, Ilustritate, după ce ne-am luat libertatea a Vă pune înaintea ochilor aceste considerațiuni momentuoase, care toate la un loc formează credul nostru în afacerea gravă amintită și, credem, a tuturor care dimpreună cu noi simțesc românesc; din propriul nostru indemnul, neseduși și neagitați de nimenea, venim a Vă ruga cu toată insistența, ca să binevoiiți a face ca poporul credincios din Șeșeci să-și recăpete pe bravul seu conducător și biserica pe zelosul și distinsul seu fiu.

Fie-Vă mai mult dorința și rugarea noastră și a întregului popor credincios, decât cererea infamă a dușmanilor nostri de moarte. Este aceasta *consensus gentium*, acea măsură a opiniei publice, după care își acomodează individul activitatea și purtarea sa.

Aduceți-Vă aminte, că viața omenească este o luptă pentru învingerea și triumful ideilor morale.

Aduceți-Vă aminte, că însușirea ginților nobile, cum este ginta română, este precauțiunea și stăpânirea de sine, munca statornică ce se răsplătesc în viitor și lipsa de indolență.

Aduceți-Vă aminte în fine, Ilustritate, că V'ați născut în mijlocul societății românești, că această societate Vă este leagănul și mormântul unde trebuie să trăiți și să muriți.

În numele tinerilor români academici:

Viena, 12 Noemvrie st. n. 1892.

Ai Ilustrității Voastre cei mai plecați servi:

Drd. Lazar Popovici m. p., stud. med. Alexandru Borza, m. p., stud. med. Tit Liviu Tilea, m. p., Drd. Ionel C. Capșa m. p., cand. de profes. Mihaie T. Lipman m. p., stud. med. Eudoxiu Prodanciu m. p., forest. abs. și ingin. silv. Ioan Lupu m. p., stud. med. Octavian Proștean m. p., stud. med. Octavian Georgian m. p., stud. forest. Ioan de Cuparescu m. p., stud. jur. Emil Prodanciu m. p., Drd. Teofil Lupu m. p., stud. art. Vladimir Mironovici m. p., stud. jur. C. Georgian m. p., Drd. Victor Colceriu m. p., stud. farm. Nicolae Tobiaș m. p., Drd. teolog V. Găină m. p., Drd. filosof. Pompiliu Dan m. p., Drd. Nicolae Cosma m. p., ingin. silv. Victor Pop Harșan m. p., stud. acad. Petru Pricopi m. p., stud. jur. Iuliu Maniu m. p., stud. med. Alexandru Vajda Voevod m. p., stud. med. George Iuliu Anca m. p., stud. med. Alexandru Fodor-Crețulescu m. p., stud. med. Valeriu Iovanescu m. p.

Regele Carol la Viena.

Relativ la petrecerea regelui Carol în Viena mai aducem după foile de acolo sosite nouă astăzi aici următoarele amănunte:

Regele Carol și principele moștenitor Ferdinand au cercetat alaltăieri muzeul arheologic al Curții, în care au stat două ore. Regele nu a vădut încă colecțiunile în actuala compoziție. M. Sa a dovedit cunoștințe arheologice și o memorie uimitoare pentru unele obiecte. Regele a stat mai mult în colecția de monede și medalii. La părăsirea muzeului, M. Sa a exprimat contelui Trautmannsdorff și celorlalți funcționari înalta sa mulțumită.

Din muzeu regele și principele moștenitor s'au dus la dejun în palatul legațiunii române. La dejun au luat parte: ministrul plenipotențiar Ghica cu toți membrii legațiunii și damele acelora, cavalerii de onoare și suitele regelui și principelui moștenitor. După dejun, M. S. și A. S. R. s'au dus de an depus cartele Lor la nunțiarul și la re-

presentanții diplomatice ai puterilor. La 2 ore și 1/2 regele și principele moștenitor s'au reintors în Burg. Principele Ferdinand a eșit ear' din apartamentele sale și s'a dus să cerceteze grăjdurile Curții, unde a lăsat să i-se arete unele exemplare din cele mai nobile rase.

Regele Carol a primit la 3 ore pe principele Filip de Coburg în audiță privată de trei pătrare de oară și apoi s'a dus în palatul ministerului ungar, unde a depus carta sa pentru ministrul Fejérváry; de aci regele însoțit de majorul Lónyay s'a dus pe jos în oficiul de externe spre a face vizita contelui Kálnoky. Conferența cu ministrul a durat o oară și trei pătrare, după care regele s'a reintors în Burg.

La 6 ore a avut la M. Sa împăratul un dineu, la care au asistat: Regele și principele moștenitor, Archiducele Carol Ludovic, ministrii Kálnoky, Fejérváry și Tassie, toate sergile mai înalte ale Curții, ministrul plenipotențiar român Ghica cu toți membrii legațiunii, intendentul-suprem al Curții baronul Nopcsa, șeful statului maior baronul Beck, comandantul de corp baronul Schönfeld, amiralul Sterneck, locotitorul Kilmannsegg, adjutanții generali Paar și Bolfras, presidentul poliției Stejskal și cavalerii de onoare. Dela dineu Maieștățile Lor cu ceilalți oaspeți s'au dus la reprezentațiune în teatru Curții. Pentru seara aceea era stabilit un alt program; dar' la dorința specială a regelui, care nu a mai fost până atunci în teatru cel nou al Curții, programul a fost schimbat. După teatru MM. LL. împreună cu ceilalți oaspeți au luat tea la Archiducele Carol Ludovic.

Spicuri din foile maghiare.

Punerea sub acuzare a advocaților români trădători de patrie. Sub acest titlu foile maghiare din Arad scriu următoarele: „Camera advocațială din loc a avut ieri o ședință dintre cele mai iritate. S'a discutat purtarea acelor advocați români, care au iscalit Memorandul Românilor pe care l-au dus apoi la Împăratul, în Viena, lucru ce se socie cât de mult a revoltat sentimentele patriotice ale cetățenilor din Arad. Dintre Valahii imperialiști Dr. N. Oncu, avocat și director al băncii „Victoria“, Aurel Suciu, Dr. Stefan Pop și Petru Truța, advocați, sînt aceia, ale căror fapte antipatriotice s'au discutat ieri, aproape trei ore întregi sub președinția lui Hász Sándor. Propunerea a fost susținută de Avaffy Ferecz. El a împărțit acuzarea sa în trei părți.

Ăntăiu: Prin subscrierea Memorandului (Inexact: au aderat numai prin declarație deosebită, Memorandul a fost iscalit numai de biroul comitetului. Red. „Trib.“) ei au căleat legile aduse de parlamentul maghiar și sancționate de Regele maghiar; a doua au agitat la ură în contra naționalității lor; a treia că au provocat scandal pe stradă (Tare's impertinenți Ungurii din Arad, și mai ale, sînt obraznici advocați. Red. „Trib.“), fapt prin ce au degradat autoritatea advocației. Pe baza acestor puncte și a tota ce se vor mai alătura, s'a admis punerea sub cercetare disciplinară a celor patru advocați valahii. Hotărîrea camerei advocației li-se va comunica în scris“.

Sînt curat nebuni șovinștii din Arad. „Debreczen“, organ kossathist, în numărul dela 14 Noemvrie scrie următoarele:

Scirea despre condamnarea lui Lucaciu a fost primită cu mare bucurie și satisfacțiune în întreg orașul. Opinia publică s'a așteptat de altfel, că agitatorul primejdios își va primi la Dobrița răsplata cuvenită, și decă nu juđi, ci publicul dobrițean ar fi fost să fixeze pedeapsa: Lucaciu cu greu ar fi putut să scape de — spânzura toare!...

Nimic ca aceste șire nu arată cât sînt de sălbatice acești civilisatori ai Orientului.

Din Albania.

(Raport special al „Tribunei“)

Goriza, 1 Noemvrie 1892.

(Metod laș și criminal pentru îndușirea sentimentului românesc în Albania.) De redactor! E trist și înforător a trece printre coloanele mult prețiosului D-Voastre diar următorul incident, care probează până la evidență infernalele machinațiuni ale clerului fanariot și ale unor negați sibiuri, orbe instrumente ale episcopilor, care se luptă în detrimentul individualității, fără a cunoaște lealtatea și tendințele lor.

Ca Român sînt chemat și eu de datorie a da publicității lașitățile dîlnice acestor locuste, care au ajuns până a ne sustrage și viața, și nu mă îndoiesc că stimabilul D-Voastre diar, menit a apăra dreptul național, va avé

buna dispozițiune a publica lașitatea sau mai bine dîs crima în cestiune.

Eată caracterul acestei crime:

Este al treilea an de când s'a înființat o școală românească de băieți în orașelul Moscopole, și grație unor patrioți moscopoleni, care cunoscînd avantajele culturii naționale, n'au întădiat a spriginii această școală pe toate căile posibile, și în curînd cred că va paraliza cu deservire spiritul grecesc din localitate.

Unul dintre acești patrioți, anume Tache Gadeși, care în toată puterea cuvîntului merită a fi numit fondatorul școlii române din Moscopole, a fost chemat în mai multe rânduri de episcopul fanariot al Corcei, Gheorghe, somându-l a renunța dela idea sa națională, sau mai bine dîs antigrecescă și antiodoxă.

Sentimentul nostru Tache Gadeși nici odată n'a scuit să lingusească pe episcopul fanariot, ci la orice ocaziune el îi spunea verde și cu fală, că se va lupta pentru românism până la ultima sa răsuflare. Vădînd episcopul fanariot imposibilitatea a întoarce pe acest bărbat român de pe calea dreptății și vădînd școala română din Moscopole propășind din zi în zi; și ca să împedecă mersul ei progresiv, proiectează împreună cu câțiva renegați sibiuri infernala idee a omori prin vicleșug pe sus numitul patriot Tache Gadeși. Pentru acest scop criminal sibiuri orbi de patimă și avînd în capul lor pe marele prelat al Corcei (elotreu), și cu crucea în mână angagează pentru comiterea crimei pe un oarecare Albanec turec, plătiindu-i în mână cinci-deci (50) de lire turcesci. De două ori dl Tache Gadeși a fost așteptat la nimerire, mergînd la Corcea, și de alte două ori la Moscopole chiar în casele sale pe timpul nopții, însă pentru fericirea noastră criminalul n'a isbutit. Dumnezeu e mare. El este spriginitorul principilor drepte, căci el a lăsat libertatea pentru popoare, și cei ce se luptă pentru libertate, se luptă pentru Dumnezeu.

Să vedem până unde va ajunge urgia clerului fanatic.

Un cas analog era să se întemple cu doi ani înainte cu sfinția sa popa Lambru Balamace, fondatorul școlilor române din Corcea și Pleasa, acum profesor și preot român la Corcea. Părintele Balamace a avut să suferă mari neajunsuri și persecuțiuni din partea sus dîsului episcop, și într-o zi acest fanariot a avut obraznicia și nesocința a amenința pe părintele Balamace în modul cel mai îngrozitor și chiar pe față, dicîndu-i așa: „Pos den fovee caimene; edo to lene Alvania ke ego xevro tin telhin tis dolofonias se sofronizo ego“. Se vede că acest episcop a fost vre un brigand și cine socie câte crime a comis.

Toate acestea dar' dovedesc, că elementul român s'au mai bine dîs, limba și naționalitatea română, deși persecutate în deosebite moduri de spiritul și agenții greci, cu toate acestea, grație institutului național și mândriei numelui de Român, precum luminei și culturii ce școlile românești dau junimii române, sîntem convinși că triumful causei române în Turcia-europeană va fi strălucit.

Dar' acum ce vor face episcopații nostri fanarioti când și noi Românii din Turcia vom avé capi religioși naționali?

Un Moscopolean.

CRONICA

Calea ferată Sibiu—Făgăraș. Linia Avrig—Făgăraș a căii ferate vicinale Sibiu—Făgăraș se va deschide în curînd. Trenurile pe această linie vor circula în ordinea următoare: Sibiu—Făgăraș: Trenul mixt nr. 6512 pornește dimineața la 4 ore 36 min. din Sibiu, sosesc în Avrig la 6 ore 1 min. în Făgăraș la 8 ore 38 min. înainte de amăz; trenul mixt nr. 6514 pornește din Sibiu la 1 și 40 min. d. am., sosesc în Avrig la 3 ore 16 min. d. am., în Făgăraș la 6 ore 8 min. seara. Făgăraș—Sibiu: Trenul mixt nr. 6511 pornește din Făgăraș la 3 ore 31 min., dela Avrig la 6 ore 2 min., și sosesc în Sibiu la 7 ore 28 min. dimineața; trenul mixt nr. 6513 pornește din Făgăraș la 4 ore 5 min. d. am., din Avrig la 6 ore 15 min., și sosesc în Sibiu la 8 ore 36 min. seara. Aceste trenuri vor fi înconporate în Sibiu la trenurile care circula peste Copșa-mică. Dela dîna deschîrrii căii ferate Sibiu—Făgăraș începînd se va modifica și mersul trenurilor pe linia Sibiu—Copșa-mică. Astfel trenul de persoane nr. 6102 pornește dela Copșa-mică la 2 ore 32 min. noaptea și sosesc în Sibiu la 4 ore 26 min. dimineața; trenul de persoane nr. 6106 va circula ca și până acum; trenul mixt nr. 6111 pornește dela Sibiu la 7 ore 44 minute dimineața și sosesc în Copșa-mică la 9 ore 34 minute.

Secretarul de stat în ministerul de agricultură Nicolau Fejér, după-ace anunță „Nemzet“, se va retrage din postul seu. De succesor al seu se numesc deputatul Edmund Miklóș.

Persecutarea studenților români. Goana în contra studenților români s'a început de nou. După-ace anunță din Dobrița, reuniunea de judecată a juriștilor

AVIS.

[6056] 1—3

Cassa de economii, societate pe acțiuni „Iulia” în Alba-Iulia (Gyulafehérvár) în Piața-mare în casa bisericii gr.-cat., începându-și activitatea în 15 Iulie a. c. anunță că:

- A. Escomptează cambii.
B. Acordă împrumuturi personale pe lungă obligațiune cu cavenți.
C. Acordă împrumuturi pe lungă siguranță hipotecară.

Mai departe primesce:

- D. Depuneri spre fructificare.
Depuneri, ridicări sau anunțări se pot face și prin post.

Alba-Iulia, 16 Noemvrie 1892.

Direcțiunea.

Szám. 3081/1892.

[5936] 3—3

Pályázati hirdetés!

Sugág nagyközség jegyzői állásának betöltése céljából ezennel pályázatot nyitok.

Ezen állással a következő illetmények összekötve:

1. fizetés 400 ft.,
2. irodai általány 60 ft.,
3. ingyen lakás,
4. a lakás és iroda fűtésére szükséges bűkkfa természetben.
5. a magánmunkálatokért szabályrendeletheleg megállapított díjak.

Pályázni óhajtok felhivatlak az 1883 évi I. t. cz. 6-ik §-ában előirt minosítést kimutató folyamodványokat folyó évi november hó 30-ig az alalírottal benyújtani. Szászsebes 1892 évi november hó 9-én.

A járási főszolgabíró:
Dörr.

Nr. 3672—1892.

[5998] 3—3

Concurs.

Pentru ocuparea postului de notar cercual devenit vacant în comunele mici Nucet și Cornățel, cu sediul în Cornățel, se escrie concurs cu acea observare, că competenții au să-și înainteze cererile scrise cu mâna lor proprie și instruite în sensul § 6 al art. de lege I. din 1883 până la 30 Noemvrie a. c. la subscrierul.

Emolumentele:

1. Salar anual 400 fl. v. a.
 2. Cuartir liber.
 3. Taxele stabilite prin statut pentru lucrările private.
- Nochrich, 13 Noemvrie 1892.

Walbaum,
pretor-suprem.

5—10 fl. dîlnic,

câștig sigur fără capital și risc rugăm pe tot omul care voese a se ocupa cu cumpărarea losurilor conceadate prin lege, și hârtiilor de stat.

[5305] 6—6

Oferte sub „Lose” a. d. Annonc.-Exped. J. Danneberg, Wien, I., Kumpfgasse 7.

Doi învățăcei

se caută pentru
tipografia „Institutului Tipografic”
în Sibiu.

A apărut:

Clara Milici

Novelă

de
I. Turghenev.

Traducere din limba rusă
de

Enea Hodoș.

Institut Tipografic în Sibiu.

Banca transilvană de asociațiune, societate pe acții
ÎN SIBIU

face cunoscut, că și-a lărgit localurile magaziei sale prin clădirea unei magazii nouă și că înmagazinările ce au fost din când în când sistate din cauza lipsei de spațiu se pot reîncheie.

Banca liberează la cerere mărfurile sosite cu trenul și destinate pentru înmagazinare, și acordă anticipațiuni pentru ele, după-cum așează și mărfuri ce stau afară din magazinele sale. Mărfurile sosite cu trenul și adresate „Magaziilor băncii transilvane de asociațiune, societate pe acții” beneficiază fără considerare la durata mai scurtă sau mai lungă a înmagazinării de favorul scutirii de accis, care e a se solvi numai pentru mărfurile ce se importează din magazine în oraș.

Cu acest privilegiu se indică în general la sfera de activitate a „Băncii transilvane de asociațiune, societate pe acții” care se extinde asupra următoarelor:
a) acordarea de credit la economii, industriași și comercianți, la tovarășii s. a. m. d. în cont curent și prin scont de cambii;
b) acordarea de credite de lombard pe lungă asigurare hipotecară sau de altfel;
c) cumpărarea și vânzarea de produse și mărfuri pe cale comisionară sau pe socoteala proprie;
d) cumpărarea și vânzarea, precum și luarea și darea în arandă de mărfuri de depozit și mijlocirea astorfel de afaceri, promovarea îmbunătățirilor de pământ și regulării de proprietăți;
e) promovarea și mijlocirea înființării de întreprinderi economice și comerciale etc.

Prospecte precum și ordinea de exploatare și tarife de ale întreprinderii de deposit stau gratuit la dispoziție.

[5781] 4—

„ARDELEANA”

institut de credit și de economii, societate pe acții în Orăștie.

AVIS.

Institutul de credit și de economii „ARDELEANA”, societate pe acții în Orăștie (Szászváros), Piața-mare nr. 2 și 4 în casele proprii, primesce

depuneri spre fructificare

sub următoarele condițiuni:

[5784] 8—

- a) depuneri făcute la a căror ridicare nu se recere abdicere cu 5%;
- b) depuneri făcute cu condițiunea de a se anunța ridicarea lor cu 5 1/2% și
- c) depuneri făcute pe timp mai îndelungat de către biserici, școli, corporațiuni culturale ori cu alt scop de binefacere cu 6%.

Depuneri, ridicări sau anunțări se pot efectui și prin post.

Orăștie, la 1 Noemvrie 1892.

Direcțiunea.

Banca generală de asigurare

„TRANSILVANIA”
ÎN SIBIU,

fundată în anul 1868

[1480] 12

asigurează prelungă condițiunile cele mai favorabile:

- a) în contra pericolului de foc și exploziune clădiri de ori-ce fel, mărfuri, produse de câmp, mobili etc.
- b) pe viața omului în toate combinațiunile, precum: asigurări de capitaluri pe casul morții și pentru termouri fixate, de zestre și de rente.

Dela fundarea institutului se plătiră:

Despăgubiri pentru daune cauzate prin foc	Sume asigurate pe viață
în a. 1869—1888 fl. 724,007.36	în a. 1869—1888 fl. 557,728.81
în a. 1889 „ 29,899.71	în a. 1889 „ 46,966.61
în a. 1880 „ 59,643.77	în a. 1880 „ 44,195.08
în a. 1891 „ 51,752.38	în a. 1891 „ 48,316.91
Suma fl. 865,303.22	Suma fl. 697,207.41

1,562.510 fl. 63 cr.

Conform bilanțului pentru 1891 fondurile de rezervă și garanție se urcă la

670.936 fl. 74 cr.

Prospecte și formulare se dau gratis.

Deslușiri se dau și oferte de asigurări se primesc prin Direcțiune în Sibiu, (Strada Cismădiei Nr. 5, casa proprie), sau prin Agenturile generale și principale în Brașov (H. Hermann), Cluj și Arad, precum și prin Agenturile speciale în locurile mai însemnate.

În editura „Institutului tipografic”
a apărut și se află de vânzare

Prăsirea pomilor

de
D. COMȘA,
membru în comitetul central al „Reuniunii române agricole”.
Prețul unui exemplar 12 cr.

INSTITUT TIPOGRAFIC în Sibiu.

An eșit de sub tipar:

A doua edițiune

din

ȚINEREA VITELOR

de

Eugen Brote,

president al „Reuniunii române de agricultură din comitatul Sibiu”.

Prețul unui exemplar 12 cr. v. a.

A se lua la binevoitoare cunoștință!

Subscrierul își ia voe a face onoratului public respectuoasă arătare, că

Depositul seu de încălțăminte

pentru toamnă și iarnă e complet asortat și se compută prețurile cele mai ieftine. În acela se pot capeta:

Stiflete de pele pentru dame, cu gumă, dela fl. 3—7.50;
„ „ „ „ „ „ bumbi și șinor, dela fl. 4—9.50;
„ „ postav „ „ „ gumă dela fl. 3.50—7.50
„ „ mētasă „ „ „ „ dela fl. 3.50—4.50

Papuci comodi de pele, de postav și de pāslă pentru dame dela fl. 1.20—3.50;

Papuci femeiesci de galanterie pentru tinerime ca: papuci de joc și de mireasă, de pele de căprioară, de lac, de satin alb, de atlas în toate colorile.

Cisme de iuf pentru domni dela fl. 10—14;

„ palmaston „ „ înalte, tivite cu pele, dela fl. 6—9;
„ halina „ „ până peste genunchi, ptru vênat și călătorie;
„ de postav „ „ de toată înălțimea și mărimea, cu tivitură de pele, dela fl. 4.50—7.50;

Stiflete de pele pentru bărbați, cu gumă, dela fl. 4—8;

Papuci de munte „ „ dela fl. 7—8.50;

Stiflete de pele pentru fete, de toată înălțimea, cu gumă și bumbi, foarte la preț;

Papuci de copii executați în toată formă;

Cisme cu rēșfrântură pentru băieți dela fl. 3—5,

și încă multe alte articole ce nu sînt indicate aici se află în deposit, precum și galoși frumoși și practici pentru dame, domni, fete și copii, și tălpi de gumă pentru pantofari.

Marfa a fost deja de multe-ori recunoscută de bună, e furnisată de cei mai buni fabricanți, și fiecare mușteriu se poate adresa cu încredere către subscrisa firmă, unde negreșit va fi servit bine și real.

Cu tot respectul

[5528] 8—10

M. Bachholzky,

Sibiu, strada Cismădiei nr. 24.

Tot aci se primesc și două fete de boltă.

Moll's Seidlitz Pulver

(Pravuri-Seidlitz ale lui Moll).

Veritabil numai atunci, când fiecare șatulă este provădută cu marca de scutire și cu iscalitura lui A. Moll.

Efectul vindecător durabil al pravurilor-Seidlitz ale lui A. Moll contra celor mai cerbicoase boale de stomach și de pânțec, sgăriuri și arsură de stomach, obstipație habituală, boale de ficat, congestiuni de sânge, hemoroidi și cele mai diferite boale femeiesci, au procurat acestui excelent mijloc de casă de mai multe decenii o răspândire ce mereu crește.

Prețul unei șatule originale sigilate 1 fl. v. a.

Falsificate se urmăresc judecătorește.

Moll's Franzbrantwein u. Salz

(Vinars sărat și sare al lui Moll).

Veritabil numai atunci, când fiecare flacon poartă marca de scutire alui A. Moll și este închisă cu plomba A. Moll.

Vinarsul sărat al lui Moll este un mijloc poporal bine cunoscut cu deosebire ca mijloc alinător de durere pentru frotare la podagră și reumatism și la alte urmări ale răcelii.

Prețul unui flacon original plombat 90 cr.

Moll's Salicyl-Mundwasser.

(Apă de gură de salicil alui Moll).

(Basată pe natron cu acid de salicil).

Curățind dîlnic gura este cu deosebire importantă pentru copii de ori-ce etate și pentru oameni mari, căci asigurează conservarea dinților sănătoși și scutesce de durere de dinți.

Prețul unui flacon provădut cu marca de scutire alui A. Moll 60 cr.

Expediția principală prin

Farmacistul A. MOLL, furnisor de curte imp. și regesc,
Viena, Tuchlauben 9.

Comande din provincie se efectuează dîlnic prin rambursă postală.

În depozite se se ceară expres preparatele provădute cu iscalitura și marca de scutire alui A. Moll.

Depozite în Sibiu:

[1615] 36—52

La farmacia Carol Herzberg și C. Müller.